

ZADOSTIUČINĚNÍ

Stávaly kolem hlavní, jedna vedle druhé, dost daleko na to, aby si nekazily obchody, dost blízko, kdyby potřebovaly pomoc. Možná by se jí ale nedovolaly, konkurence byla velká a pokaždé, když jedna z nich zmizela, pohozená na břehu Svratky, nebo rozřezaná a nacpaná do popelnice, znamenalo to pro ostatní jen víc možností. Víc možností znamenalo víc šukání. A to bylo to, co Stolbenko potřeboval, aspoň dneska.

Den byl dlouhý, mnohem delší, než se obvykle zdály dlouhé dny, a na jeho konci byla další prázdná kancelář. Poslední dobou se ztráceli podobně jako kurvy z Lidické. Možná i ty ve skutečnosti někdo sežral, podobně jako sežrala ta divoženka Sabera. Stolbenko ho neměl rád, toho rozesmátého, bezstarostného padesátníka, kterému to ráno, při rutinní kontrole hnízda, které mělo být dávno prázdné, skočila na záda divoženka a prokousla mu krk. A potom i hrudník a všechno, co prokousnout šlo. Žrala ho a žrala, schoulená mezi plísni potaženou pohovkou a popraskaným prádelníkem, dokud na ni nedopadl kužel světla a potom i dávka ze samopalů. Stolbenko si to dokázal představit – Koželuhová zvedá baterku a divoženka oslepená světlem na ni syčí, v zubech zkrvavené cáry masa a v rukou všechno, co zbylo z rozesmátého, bezstarostného Sabera. Z jednoho z nich.

Při té představě pocítil Stolbenko nejenom zadostiučinění – pokud měli někoho dostat, potom radši Sabera, než jeho – ale i hlubokou, nepopsatelnou nenávist. Sžírala ho už dlouhá léta a on se jí ode dne, kdy nastoupil k útvaru, pokoušel potlačovat, ale čím víc ji v sobě uzavíral, tím víc ho spalovala, jako horečka, jako otrava.

Nenáviděl víly.

Bylo to pochopitelné, většina lidí z jeho útvaru je nenáviděla, možná ani nemohli jinak, když se uvědomili, že včera jich bylo o jednoho víc a z toho jednoho zbyla jenom krabice s něčím, co se dalo jen spálit a zapomenout. Ale Stolbenko je nenáviděl víc. Mnohem víc, než by dokázal vyslovit, a než by vyslovit měl, protože nenávist k vilám byla sice pochopitelná, ale nebyla žádoucí – to, co dělal u útvaru, musel dělat s chladnou hlavou a bez vášní, myslet na popravení víly jen jako na svou povinnost.

Ne jako na rozkoš.

Projel kolem kurev z Lidické bez zpomalení, ani jedna z nich mu nestála za pohled. Sem tam si je prohlédl – stárnoucí, hubené, oblečené jednoduše i přehnaně, slušně i vyzývavě – jen aby se ujistil, že se neobjevila žádná nová, žádná žena s dlouhými kaštanovými vlasy. Kdysi to s jednou z nich zkusil, s mladou brunetkou s velkýma modrýma očima, která byla buď nezkušená, nebo nezkušenost předstírala a dost dobře. Nebylo to zlé, ale nebylo to, co Stolbenko hledal, a pocit, který ze sebe potom měl, nedokázala odplavit ani dlouhá horká sprcha. Nepotřeboval děvku, potřeboval Ji.

Opustil starou část Brna a vydal se dál. A dál. Zastavil až u jedné z dlouhých uliček slepených špínou a pokračoval po svých. Neptal se, kde ji hledat, nebylo koho, a pak, ani nemusel. Stála tam, kde každou noc, když ji potřeboval, nedbale opřená o sloup dávno prasklé lampy, částečně ve stínu a částečně v temnotě, tam, kam patřila. Zastavil se kousek od ní. Jako pokaždé, když se na ni podíval, ucítil vzrušení, vztek a především pohrdání, sám sebou i jí. Stála tam, jako by jí ulice patřila – a ona jí možná opravdu patřila, pustá, špinavá a tmavá – jako by se nemusela bát, protože nebylo čeho. Nebála se ani jeho a to jeho nenávisť k ní jen prohlubovalo, poprvé a podruhé jako by se jí za to mstil a ona, místo aby plakala, poraněná jeho prudkostí a bezohledností, se smála a tím mu jen víc připomínala jeho ubohost. Špínu, kterou na sebe nabaloval na tom rozpraskaném, lidmi dávno zapomenutém místě, ze sebe nemohl smýt, ale přesto... nedokázal přestat. Neptal se jí, kolik jich měla před ním – ani kolik jich má současně s ním – protože na tom nezáleželo. Jemu záleželo jenom na jediném. Že mu aspoň na okamžik dokázala dát JI.

Poprvé jí ukázal fotku. „Dokážeš to?“

Vzala si ji a chvíli se na ni dívala s nepatrným úsměškem – nebylo to nic moc, jen kopie z osobní složky, ale stačila na to, aby JI napodobila skoro dokonale. Rozdal si to s ní přímo tam, ani nečekal, až ho odvede na lepší místo, jen si ji opřel o roh domu, s kaštanovými vlasy obtočenými kolem ruky. Když se potom znovu proměnila, snažil se na ni nedívat. Něco znamenala, jen dokud vypadala jako ONA.

„A moje odměna?“ zeptala se a dlaní si otřela krev z prasklého rtu.

Ani si neuvědomil, že jí ublížil.

Sáhl do náprsní kapsy – měl sáhnout o něco dál, do koženého pouzdra v podpaží, vytáhnout pistoli a zabít ji. Nikdo by se na nic neptal, o jednu vílu víc nebo míň, udělal by jenom to, za co ho platili. Na tu jedinou noc by mohl zapomenout a žít dál.

Ale on místo pistole vytáhl krevní konzervu – dokonce sehnal pupečnickovou krev – a hodil ji víle. Zachytila ji do drobných rukou a okamžitě roztrhla plast ostrými zoubky. Odcházel a žaludek se mu zvedal, z ní, z toho, co provedl, z toho, že se zítra bude muset podívat do očí JÍ a jedině, na co přitom bude myslet, bude dnešní noc. Bylo to poprvé, ale nebylo to naposledy. Na nevolnost pokaždé zapomněl, za pár dní už vzpomínal jen na kaštanové vlasy, které se mu otíraly o krk, o prsa, o břicho.

I dneska ji potřeboval. Dneska, kdy umřel Saber a Koželuhová skončila – ne doslova, protože ji nikdo nevyhodil, ale kapitán s ní dlouho mluvil, a když odpoledne odcházela, byla bledá a oči měla zarudlé a nebylo to jen pláčem nad smrtí Sabera. Byla jeho partnerkou druhý rok a nechala ho zemřít. Byla v tom skladu s ním, ale rozhodla se špatně, a když se k němu vracela, bylo už pozdě. Selhala. A pro selhání nebylo u jejich útvaru místo. Když vycházela z kapitánovy kanceláře, všichni se na ni dívali. Jen málokdo chápavě nebo soucitně. Většina z nich chladně. Vyčítavě. A pohrdavě. Partneri umírali spolu. I když krabici s tím, co zbylo ze Sabera, právě předávali jeho ženě, a Koželuhová stála před nimi, byli pro ně mrtví oba.

Dřív nebo později odejde sama. O to se postarají.

Když se pak na něho Kellerová otočila a řekla: „Je mi jí líto...“, nelhal, když odpovídal: „Dostala, co si zasloužila.“

A teď stál u ústí temné uličky a víla se nedbale opírala o lampu a pozorovala ho se směsí pohrdání a soucitu. Nikdy se jí nezeptal, jak se jmenuje, a ona se nezeptala jeho. Díval se na ni nerad, když byla sama sebou, protože každý pohled mu připomínal, co to, k čertu, dělá, a každá připomínka v něm jen prohlubovala sžíravou, bolestnou nenávist. A když se na něho dívala se soucitem, připomínala mu i ona, jak hluboko klesá pokaždé, když je s ní. Hlouběji. A hlouběji. Narovnávala se s tím svým pohrdavým úsměškem a on věděl, že to dneska bude bolet oba. Už jí ani nemusel ukazovat fotku, dávno ne.

„Tak co?“ zeptala se, a potom znovu, tentokrát už hlubším, hebčím hlasem. JEJÍM hlasem. „Tak co? Špatný den?“

***

Zvonek se rozlehl posledním poschodím toho domu jako výkřik. Už dlouho neslyšel nikoho vykřiknout, už dlouho bylo všechno v pořádku, nebo se to aspoň v pořádku zdálo, protože nemohlo být, ne dokud bylo Brno plné víl. Jakkoliv hluboko je zahnali, jakkoliv moc se je pokoušeli vyhladovět, jakkoliv je ponižovali tím, že je nechávali žebrot a umírat ve špíně a chudobě, víly přežívaly dál. Stolbenko si odhrnul sako a bezděčně polaskal pouzdro s pistolí. Kellerová mu na ruku položila svou vlastní.

„Je to jen kontrola,“ připomněla mu.

Prsty měla dlouhé, chladné a kdysi krásné. Jenomže od KDYSI už uplynul rok. Místo malíčku a prsteníčku měla jen poraněné a zmrzačené výstupky a mohl za to Stolbenko, protože nebyl dost opatrný. Ode dne, kdy Kellerové ukousla prsty jedna ze vzdušných víl, už pro Stolbenka nebylo nic jen kontrola.

V předsíni se ozvaly nerozhodné kroky. Víla váhala. Byla jedna z mnoha, kterou museli zkontrolovat, nevýznamný nečlověk, který nedodržel pravidla své probace, jako by nechápal, že musí, nebo jako by mu to bylo jedno. Stolbenko nesnášel tohle bezohledné, pohrdavé chování, kterým víly odpovídaly na všechna příkoří, kterých se jim od lidí dostávalo. Jako by říkaly *Ano, nechte nás hladovět, urážejte nás, můžete nás nenávidět, ale my jsme tu byly jako první, byly jsme tu dřív a budeme tu dál, cokoliv nám provedete.*

Víla poslouchala na druhé straně dveří, nechávala je čekat, nechtělo se jí otevírat. Stolbenko se jí nedivil – každé setkání lidí s nelidmi byli prostoupeno nechutí, dusnou a horkou jako malá místnost plná plynu. Stačilo jenom škrtnout zápalkou a všechno to v nich mohlo vybuchnout, potlačovaný strach i odpor.

Potom se staré dvoukřídlé dveře pomalu pootevřely. Děvčátko, které se jim ukázalo, mohlo mít na první pohled patnáct, ale to u nich nic neznamenalo, na druhý pohled mu mohlo být padesát, osmdesát, možná dokonce sto. Víly žily dlouho, až moc.

Chvíli se na sebe dívali, děvčátko v zašlém kožíšku zúženými očima, jako by je odhadovalo. „Co chcete?“

Stolbenko nepromluvil. Nemohl a možná ani nechtěl. Víla se na něho dívala a nezdálo se, že by ho poznala. Nehodlal ji pokoušet tím, že promluví, aspoň dokud to nebude nutné. Kellerová jemně, sotva znatelně nasála vzduch – to už Stolbenko za tu dobu, co spolu pracovali, znal. Dokázal by popsat každý nádech, každé zaváhání, každé zachvění horního rtu, když ve vzduchu ucítila krev.

„Dnes ráno jste se nedostavila ke svému probačnímu úředníkovi,“ řekla potom zastřeně.

Tentokrát krev ucítila, to ale nebylo nic neobvyklého. Něčím se přece ta víla živit musela, jak jí podobné rády připomínaly, když se jim někdy dal prostor v předvolební politické diskusi. Obvykle to nestálo za to, jedině, co dokázaly, bylo dokola opakovat: „I my musíme jíst!“

„Pracovala jsem,“ promluvila dívka a podívala se na Stolbenka.

Chvíli ho pozorovala, a potom znovu uhnula pohledem. Ne, nepoznala ho. Ani on by ji možná nepoznal, kdyby na chodbu z pootevřeného okna nedopadlo kalné sluneční světlo. Po ramenou se víle plazily dlouhé mastné vlasy, tak plavé, že se v odpoledním slunci zdály bílé. *Ne mastné*, uvědomil si Stolbenko, *mokrě*. Když mu Kellerová předávala dívčinu složku, bylo na ní velké červené R.

Rusalka.

„Jste zaměstnaná v čističce odpadních vod, ano?“ zeptala se Kellerová.

„Pracovala jsem na správě kolektorových sítí, ale skončila jsem.“

„Proč?“

„Proč? Protože krev je čím dál dražší.“ Víla se olízla horní ret – bylo to provokativní a perverzní.

Stolbenko ucítil nečekané pobodnutí touhy – popadnout tu mrchu za vlasy a uhodit jí hlavou o rám dveří. Zatnul prsty do dlaní a to mu pomohlo se aspoň na okamžik ovládnout.

Kellerová si ničeho nevšimla. „Čím se živíte?“

„Krví.“ Dívka v kožíšku nedbale pokrčila rameny. „A sama sebou.“

„Rádi bychom se podívali dovnitř.“

Přestože Kellerová přišla o prsty vinou jedné z nich, nikdy je nezačala nenávidět. Kdysi dávno, ještě na akademii, se dokonce zúčastnila demonstrace proti druhové segregaci. Stolbenko to nedokázal pochopit.

Víla zvedla ruku a položila ji na dveře. „Proč? Nic jsem neprovedla.“

„Nedodržení pravidel probace není nic,“ připomněla Kellerová.

Stolbenko už nevydržel mlčet. „Posouzení vašich provinění nechte na nás.“

Víla se na něho znovu zadívala a on ucítil pobodnutí strachu – kdyby se jí na rtech objevil ten známý úsměšek, možná by už prsty zatnuté do dlaní nepomohly. Ale nakonec ustoupila a oni se kolem ní protáhli dovnitř, Kellerová jako první. Když se Stolbenko paží dotkl vílina drobného ňadra, zachvěl se odporem. Někteří měli pro ta malá, drobná děvčátka slabost – parafilici, samozřejmě – a on je nesnášel podobně, jako nesnášel víly samotné. Jediné, co pro něho něco znamenalo, byla jejich schopnost proměny. Možnost změnit na chvíli vzhled, proměnit se v kohokoliv, koho uvidí, aspoň na okamžik být *člověkem*.

Bylo samozřejmě mnoho způsobů, jak odhalit skutečnost, a mnoho drobných odlišností, které nedokázaly napodobit, ale na ničem z toho nezáleželo... když byla tma.

Vílin byt bylo stíněné a potmělé místo, které by Stolbenko nikdy nespojoval s někým, kdo potřeboval mokré vlasy, aby neuschl a nerozpadl se. Pod nohama jim praskaly parkety zanesené dlouholetou vrstvou špíny. V rozích předsíně byly bez ladu a skladu naházené jakési hadry, jako by víla nepotřebovala víc, než místo, kde by se mohla každou noc vyspat schoulená do klubíčka jako zvíře. A přesně to přece byla, aspoň pro Stolbenka.

Provedla je dlouhou předsíní až do zadní místnosti. Na stole uprostřed ležela v novinách zabalená slepice bez hlavy. Dávno zaschlá krev byla na umakartové desce stolu, na prošlapaném linu a dokonce i na okolních zdech, ale dívce v kožíšku to podle všeho nevadilo. Kellerová si na okamžik přitiskla ruku na ústa, Stolbenko se jen pokoušel nedýchat zhluboka.

Víla se na ně podívala. „Doufám, že vás moje návyky neuráží.“

„Dokud se držíte slepic, je všechno v pořádku,“ promluvila Kellerová poněkud ztěžka.

Děvčátko přistoupilo ke stolu, odhrnulo noviny a polaskalo krk slepice podobně něžně, jako Stolbenko laskal svou pistolí. „Předpokládám, že máte mé záznamy, takže víte, že jsem zákon nikdy neporušila. Slepice mi stačí.“

Slepice ti rozhodně nestačí, pomyslel si Stolbenko, o to se přece starám já sám.

„Prohlédneme si ostatní místnosti,“ oznámila Kellerová.

Stolbenko nedokázal odolat: „A potom vás necháme v klidu... *pracovat*.“

Dívka v kožíšku se zadívala na Kellerovou. „Máte povolení k domovní prohlídce?“

„Nic takového nepotřebujeme.“

„Mám svá práva.“

„To bezesporu,“ uznal Stolbenko, který by byl radši, kdyby víly neměly práva žádná. „A my máme právo prohlédnout vás a váš byt, kdykoliv budeme potřebovat.“

„Nechápu, proč jste tady,“ řekla víla ledově. „Znáte mou složku, víte sami, že jsem v kanalizační síti odváděla dobrou práci. Nikoho lepšího než mě tam neměli.“

„Myslíte, že potřebujeme rusalky, aby se za nás hrabaly ve sračkách?“ zeptal se Stolbenko.

Víla se na něho zadívala, dlouze a ani tentokrát nedala ani v nejmenším najevo, že ví, že se nevidí poprvé. „Samozřejmě. Nebo už jste zapoměli na první válku? Kdo za vás umíral u Gorlice? A kdo ve druhé válce osvobodil ty vaše koncentrační tábory? A koho jste do nich zavírali potom?“

„Víte, na co dědeček vzpomínal především, když mi popisoval, jaké to bylo v Ardenách?“ Stolbenko se na okamžik odmlčel. Uvědomil si, že s ní nikdy nemluvil tak dlouho. Jako by se jejich setkáním prolomilo tabu. Čím víc s ní mluvil, tím víc si uvědomoval, že už za ní nikdy, NIKDY nebude moct přijít. „Na mrtvolky obsypané vílami.“

„Vílami, které si svou odměnu vybojovaly.“

„Spolu s ostatními mrchožrouty.“

Dívali se na sebe a teprve v tu chvíli si Stolbenko uvědomil, že se Kellerová vrátila do chodby, pravděpodobně proto, aby zkontrolovala zbytek bytu.

Víla si toho všimla taky a lehce si přitáhla kožíšek ke krku. „Trochu trapné, že?“

Stolbenko se přestal ovládat. Přiskočil k ní, popadl jí jednou rukou pod krkem a přitiskl ji ke zdi. „Jestli jenom cekneš -“

Podívala se na něho a konečně se začala usmívat, pobaveně, pohrdavě. „Co bych z toho měla?“

Zadostiučinění.

Zesílil sevření a ona se potichu rozesmála. „Tohle obvykle děláváme jindy a jinde.“

Bylo to, jako by ho uhodila. Okamžitě ji pustil a ustoupil.

Panebože, co to dělá?

Urovnal si vlasy a nepatrně uvolnil kravatu. Potom se zhluboka nadechl, navzdory všudypřítomnému pachu krve. „Drž hubu a všechno bude v pořádku.“

„Když myslíš...“ Víla nedbale pokrčila rameny a potom se ohlédla do chodby. V očích se jí na okamžik objevil zášleh škodolibé radosti. „To je ona?“

„Do toho ti nic není.“

„Ovšemže je to ona. Je to zvláštní... setkat se s ní po tolika nocích... *které s tebou strávila.*“

„Řekl jsem, abys držela hubu!“

„Nekřič, nebo tě uslyší.“

Kellerová se objevila na prahu s lehce podmračeným pohledem.

„Dveře do kuchyně,“ oznámila víle, „jsou zamčené.“

„Kuchyni nepoužívám,“ vysvětlila víla. „Moc toho nenavařím.“

Vily jedly maso zásadně syrové, přesto...

„Odemkni nám,“ nařídil jí Stolbenko a ani si neuvědomil, že začal víle tykat.

Úsměv jí na rtech ztuhl. „Kuchyni nepoužívám. Jím tady, jakmile si maso donesu.“

„Odemkněte nám, prosím,“ požádala Kellerová, „nebo budeme muset dveře vyrazit.“

„Takže nejenom že mi lezete do bytu, ještě mi ho zničíte,“ prskla víla. „A proč? Jenom proto, že musíme jíst. Co je na tom tak nepochopitelného? Tak jako vy žerete prasata, my žereme vás. Podle mě je to spravedlivé. A přirozené. I když nás budete kontrolovat každý den, nic na tom nezměníte.“

Chvíli bylo dusné, krví nasáklé ticho, a potom Kellerová promluvila: „Říkala jste, že vám stačí slepice.“

Pohnuli se současně, víla a Stolbenko. Proklouzla mu pod paží, ale on ji popadl za mokré vlasy a prudce jí trhnul na stranu. Zavřískla a zakousla se mu do ruky, jako jehly ostré zuby mu pronikly hluboko do masa. Pustil ji a ona proběhla kolem něho, jako by se pokoušela ochránit kuchyni vlastním drobným, hubeným tělem. Zapomněl na bolest a vrhl se na ni. Kdyby ji neznal, kdyby to nebyla ona, kdyby s ní nestrávil tolik nocí a po nich tolik dní, kdy proklínal sebe, ji i Kellerovou, postupoval by jako obvykle – vyzval by ji, aby se vzdala, a pokud by odmítla, použil by zbraň. Bylo by to tak lepší – kdyby ji zabil, nikomu by nemohla nic říct. Jenže on si na výzvu ani nevzpomněl.

Kellerová ano. „Jménem zákona, stůjte, nebo střelím!“

Víla měla velkou sílu, sílu neodpovídající svému vzhledu, ale Stolbenka hnala zuřivost, a tak ji popadl za rameno a uhodil jí proti zdi. Na okamžik zakolísala, a potom se mu vrhla na záda a on najednou ucítil, že víla těžkne, protože se mění. Kellerová nestřelila, nemohla, ale cokoliv udělala, víla ho najednou pustila. Aniž by se ohlédl, narazil ramenem do dveří. Povolily skoro okamžitě. Vpadl do kuchyně a uklouzl na krvi, kterou byla podlaha pokrytá – v temné, souvislé vrstvě. Pokusil se něčeho zachytit a v pádu hmatl po řeznickém háku, ze kterého visel částečně ohlodaný lidský trup. Někde za ním se ozvalo vřísknutí, a

potom rána z pistole. Neotočil se, ohromený pohledem na linku, na které ležely, jeden vedle druhého, kusy dokonale opracovaného masa, a vedle nich láhve naplněné krví. V rohu byly pohozené prázdné krevní konzervy. Některé z nich poznával.

Pustil se háku, tělo se za ním zhouplo ze strany na stranu, a potom se prudce otočil.

V potemnělé předsíni stála ta dívka, kožíšek už na sobě dávno neměla. Do pasu byla nahá, drobná ňadra měla postříkaná čerstvou krví, možná dokonce vlastní, nazelenalé bradavky schované za dlouhými mokkými vlasy. Na podlaze za ní ležela Kellerová s doširoka rozevřenými očima a prokousnutým hrdlem. Kaštanové vlasy měla spadané do pootevřených úst. Chtěla promluvit, chtěla ho zavolat, ale nemohla. Umírala. *Zklamal jsem tě, napadlo Stolbenka. Zklamal jsem tě, jako zklamala Koželuhová Sabera, má láska, a kvůli tomu tu teď umíráš.*

Víla přenesla váhu celého svého útlého těla, jako by se připravovala na odražení útoku, který nepřicházel. Bílé zuby měla vyceněné jako šelma.

„Tak pojď!“ pobídla ho, a potom roztáhla křídla.

***

Posadil se ke stolu a rozhrnul složky, které mu nachystala asistentka. Dvě horské víly – daleko od domova – jedna víla vzdušná a jedna divoženka. Žádná rusalka, což bylo skvělé. Rusalek měl plné zuby až do konce života. Otevřel složku divoženky. To samé zase a znovu. Nedodržování pravidel probace. Podezřelá v případě únosu osmiletého chlapce. Obtěžování a obnažování na ulici. Na okamžik se zadíval na fotku neupravené ženy s temnými kruhy pod očima, a potom složku zavřel. Pro dnešek měl vybráno. A když se zadaří, mohla by být divoženka opravdu únoskyně, mohla by se pokusit bránit a on by ji mohl –

Na roh stolu se mu posadila Kellerová.

Zvedl k ní hlavu. „Slez z toho stolu.“

Neposlechla, jen si přehodila jednu nohu přes druhou. „Už se ti nelíbím?“

Chvíli se na sebe dívali, ona se nepatrně, pobaveně usmívala. Nikdy si takhle nesedala.

Nikdy.

„Aspoň si stáhni tu sukni níž,“ požádal ji unaveně.

Nespal už několik nocí. Nebude trvat dlouho a někdo si toho všimne. Když se díval na tu divoženku s očima orámovanými stíny, připomněla mu jeho samotného.

Kellerová seskočila ze stolu a lehce se sklonila ke složce – dala si přitom záležet, aby jí plná ňadra v upnutém saku spočinula na Stolbenkově rameni. Neměl ani sílu ji odehnat.

Natož uhodit. Nebo zabít. Nebo cokoliv z toho, po čem toužil v prvních dnech. Když se rozhodoval, jestli ji zabije, nebo nechá žít. Když vzpomínal na Koželuhovou, která zklamala a nechala zemřít Sabera. Na ten okamžik, kdy vycházela z kapitánovy kanceláře, a VĚDĚLA, že skončila. On skončit nechtěl, ne takhle. Mohl toho ještě tolik dokázat.

Trvalo dlouho, než opustil vílin byt. Posadil se na jednu z krabic odložených v předsíni a s hlavou v dlaních tam seděl tak dlouho, dokud se nevrátila. Potom se na ni podíval, kalnýma, zarudlýma očima. Seděla před ním na patách, v pootevřených ústech dlouhé, ostré zoubky.

Zvedla ruku s pramenem kaštanových vlasů. „Schovala jsem ho pro tebe. Na památku.“

Než Kellerovou sežrala, dobře si ji prohlédla. Tak dobře, že by ho možná oklamala, nebýt toho pohrdavého úsměvu. Bylo mnoho způsobů, jak odhalit skutečnost, a ona dělala všechno pro to, aby se to povedlo – ať už naschvál, protože věděla, že ona sama je k smrti odsouzená dávno, a když se ukáže, co Stolbenko provedl, popraví je oba, nebo nevědomky, jednoduše proto, že člověkem nikdy nebyla a předstírat to pro ni tak dlouho bylo skoro nemožné. Možná to pro ni byla jenom hra. Možná to pro ni byla pomsta.

Zadostiučinění.

Když se k němu skláněla a dlouhé kaštanové vlasy mu dopadaly na prsa, myslěl na to, jak dlouho to vydrží. Jak dlouho bude trvat, než ji někdo z ostatních pozná. Než si někdo všimne jejího vyzývavého úsměvu. NIKDY se takhle neusmívala. Bývala krásná. Jemná. A chladná. Když se jednou opil a konečně jí přiznal, že ji miluje, šíleně, a že po ní touží, řekla mu ne. Řekla, že ne, protože i když spolu pracují – ne *právě proto*, jak čekal, ale *přestože* – má z něho strach. Bojí se jeho potlačované nenávisti. Bojí se jeho zuřivosti. Bojí se vztahu s ním. „Nezlob se, Dominiku,“ řekla tehdy bez úsměvu. „Nefungovalo by to.“

A právě proto to celé začalo.

Ale neskončilo to. Dokud se o ni bude starat, dokud se bude starat o to, aby ji nikdo nezačal podezírat, budou oba žít. Budou přežívat. A nechtěl snad právě to – Kellerovou až do konce svého života? Ach panebože...

„Tak co?“ usmála se a dokonale bílými zuby si lehce skousla ret.

Podíval se na ni očima obkrouženými temnými stíny a zdálo se mu, že si jeho únavu, jeho bezmoc, jeho ponížení vychutnává, jako by i jeho ve skutečnosti pomalu, den za dnem, požírala.

„Tak co? Špatný den?“